

Reviczky Gyula: Perdita

1

Ha durva módon sértelek:
Lelkedre valahogy ne vedd.
A sérelem, ha mutatod,
Ha fáj a szívednek: még nagyobb.

Ne vess csak rajta, rajtam is.
Ne is gyanítsák, hogy hamis

A jókedv, mely szemedben ég,
S hogy szíved meg van ölte rég.

Kacagj, ha durva szó gyaláz.
Hogy' illenék hozzád a gyász!
Oly nőnél, mint te vagy, szegény,
Gúny, hogyha könny csillog szemén.

2

Szeretlek, mint egy elhagyottat
Egy másik elhagyott szerethet.
Ahogy vergődő fájdalom csak
Képes szeretni: úgy szeretlek.

Nem gyönyörnek tiszta mézét
Szomjazza ajkam, hogyha csókol:
Az, ami hozzád vonz, a részvét,
Szeretlek, édes, száналomból.

Szeretlek, mert mint én, leányka,
Te is jobb sorsot érdemelnél.
Szeretlek, mert reád találva
Látom, van árvább szív szívemnél.

Szeretlek önzésből, kimondom:
Mert amidőn szemedbe nézek:
Egyszerre tűrhetőbb a sorsom,
S én kezdlek vigasztalni téged.

3

Fogy a sugár, életnapunk
Hevét veszíti: nem csoda!
Annál gyorsabban hervadunk,
Ha árnyékunk nem volt soha.

Szívünk kialszik csendesen,
Mint hamuvá égett parázs.
Ah, ez többé nem szerelem,
Csak gyöngye, végső lobbanás!

Lassú haldoklás életünk:
Szerelmünk hervadó virág,
S már csak részvétet érezünk,
Ölve fonnyadt Perditát.

4

Rajta, rajta! Éld világod!
Csak így lehet igazságod.
Ne vess, légy víg, bármi érjen:
Szomorúnak lenni szégyen.

Ismered a földi rendet?
Le van győzve, aki szenved,
S aki sebét nyitva hagyja:
Elvérzik az istenadta.

5

Beteg vagy, azt mondod nekem,
Boldogtalan, bús gyermekem?
Én irgalombul azt kívánom:
Halj meg, míg ifju vagy, leányom.

Ne várd, míg fonnyadt lesz szíved,
Mint ősz utóján a liget:
Míg lelkedből vad szenvedélyed
Minden világos színt kiéget.

Ó, kérjed inkább istened',
Hogy most húnyhasd le két szemed,
Mikor még van szívedben álom,
S van mit siratnod e világon.

*

Szilágyi Géza

A jó Isten (Egy utcai lány meséli)

A kapu alatt volt az első nászom.
Akkor még szûz voltam talán,
Ugy mint az a sok úri lány.

Nem volt anyám, ki rám vigyázzon,
Mindig kocsmában hált apám

Csak a jó Istennek volt gondja rám.

A jó Isten hatalmas és erős,
De ha a szerelem egy lányt legyőz:
A gyöngye lányt Isten nem védi meg.

Ha csókot hall – a jó Isten süket,
Ha ölelést lát – ezer szeme vak,
Hadd élvezzen a gyöngye lányka csak.

Engem se védett, nem volt szíve hozzá.
Hát megesett, mi el úgysem marad.
Mindegy: ágyban vagy a kapu alatt.

Látod, mucus, így lettem én is rossz:
Nem volt anyám, kocsnában halt apám,
Csak a jó Istennek volt gondja rám...

Szilágyi Géza: Holt vizeken. 1903, Budapest. 51-52.

*

Ady Endre

Az én menyasszonyom

Mit bánom én, ha utcasarkok rongya,
De elkísérjen egész a síromba.

Álljon előmbé izzó, forró nyárbán:
„Téged szeretlek, Te vagy, akit vártam.”

Legyen kirugdalt, kitagadott, céda,
Csak a szívébe láthassak be néha.

Ha vad viharban átkozódva állunk:
Együtt roskadjon, törjön össze lábunk.

Ha egy-egy órán megtelik a lelkünk:

Üdvöt, gyönyört csak egymás ajkán lelünk.

Ha ott fetrengnek lenn, az utcaporba:
Boruljon rám és óvjon átkarolva.

Tisztító, szent tűz hogyha általéget:
Szárnyaljuk együtt bé a mindenséget.

Mindig csókoljon, egyformán szeressen:
Könnyben, piszokban, szenvedésben, szennyben.

Amiben minden álom semmivé lett,
Hozza vissza Ő: legyen Ő az Élet.

Kifestett arcát angyalarcnak látom:
A lelke lenne: életem, halálom.

Szétzúzva minden kőtáblát és láncot,
Holtig kacagnók a nyüzsgő világot.

Együtt kacagnánk végső búcsút intve,
Meghalnánk együtt, egymást istenítve.

Meghalnánk, mondván:
„Bűn és szenny az élet,
Ketten voltunk csak tiszták, hófehérek.”